

המשפחה את השטחים לפי יכולתי.

ההצעה התקבלה במשפחה בהתלהבות. הנה מתגשם החלום להיות איכרים בארץ ישראל.

כלום לא אמרתי בהיותי בן שש, לפני צאתנו את רוסיה, לישי אדלר⁴⁹ לשאלתו: "מה תהיה בארץ ישראל?" - "אהיה איכר"... והסיפור נשאר בפולקלור המשפחתי.

מאז בואנו למטולה נאחזנו באדמה, גידלנו בעלי חיים בחצרנו, עצי פרי, ירקות. בנינו להווי ששרר במושבה ניהלנו את חיינו לפי האידיאלים של תנועת הפועלים. דיברנו בבית רק עברית. הקפדנו תמיד על עבודה עצמית ובמיוחד ללא ניצול עבודת ערבים. גם בעבודת הבית לא היתה לאמא עזרה שכירה.

ובכן, הקצו לנו "איכרות".

השטח שעמד לרשותנו כמקובל אז - 250 דונמים. רובו ככולו נועד לגידולי פלחה חרבה (בעל, ללא השקיה).

עברנו מבית שתי הקומות לבית אחר. בחצרו של בית זה בניין גדול, ושטח מאחוריו מתאים למשק חקלאי. הבית והחצר פונים לכיוון מזרח והחרמון נשקף ממול.

בסוף הקיץ, בין יום כפורים וסוכות נסענו אבא ואני לחיפה לרכוש כלי עבודה. הדרך לחיפה ארוכה - עד ראש-פינה בדיליז'אנס, משם לצמח ברכיבה, מצמח עד חיפה - ברכבת.

קנינו מחרשת "סוק" אירופאית, מכונת קצירה מערמת, מגוב סוס, מגרסה, וגם שוט.⁵⁰ ממיטב הכלים המודרניים באותם הימים. הכלים נשלחו באניה לצידון ומשם למטולה על גב גמלים.⁵¹

עד בשנה שלפני כן החליט אבא לנסות ולעבד חלקה בת 5 דונמים שעמדה בור. שכר שני זוגות שוורים אצל פלחים ערבים, אלה חרשו את השטח וזרעו בו שעורה.

הפלחים האלה הם שלימדו אותי להחזיק בידית המחרשה הערבית, מלאכה שדורשת אימון ונסיון. הלחץ על ידית המחרשה קובע את עומק נעיצת הסכין באדמה. לצורך האימון נתנו בכף ידי אבנים, להתרגל ללחץ.

הנסיון הראשון באותה חלקה לא היה מוצלח ביותר; לא יכולנו לקצור את התבואה אלא בחרמש. רוחמה ואני ערמנו ערימות תבואה במגרפות, בידיים,